

Ezerkiláncszázhuszonkettő
Tizenkettedik hó nyolc.
A Göncölszekér ragyogva-büszkén kiállva,
Fényes bakján egy jó kedvű angyal dalolt.

Egy vajúdó asszony síkolya szállt az égre,
Kiadta testéből második gyermekét
A férfi arca meg sem rezzent, na végre!
Szólt s falta tovább esti ételét.

Rosszor, rossz helyre született a gyermek
Mint akkoriban számos millió,
Mert a lét csak eszköze volt egy ördögi tervnek:
Hol szenvedni-halni kellett csak keveseknek volt élni jó.

De megjárta az ember rettentő útját
Ereje tartotta, szíve hajtotta, mindig dalolt,
Nem kért, nem követelt, nem tartotta markát
Nem kesergett életén, jó kedvű angyala volt.

Kétezerhat hetedik hó négy.
Felszállt egy sóhaj, mely lezárt egy ÉLETET.
A szekér megállt, kereke törve, rúdja félre
S a bakról leszállva egy bús arcú angyal
A porban mezítláb tovább lépkedett.